

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำ

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2532 ซึ่งผู้วิจัยสุ่มมาด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้น คือ สุ่มตัวอย่างประชากรสถาบันอุดมศึกษาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยสุ่มตัวอย่างประชากรจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาล ซึ่งมีทั้งหมด 13 สถาบัน มาร้อยละ 25 เป็นจำนวน 3 สถาบัน และจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งมีทั้งหมด 14 สถาบัน มาร้อยละ 25 เป็นจำนวน 4 สถาบัน รวมทั้งสิ้น 7 สถาบันและจากสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 7 สถาบันที่สุ่มได้ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานโดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายมาสถาบันละ 7% ได้จำนวนตัวอย่างประชากรนักศึกษาทั้งหมด 991 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ฉบับ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 ถามเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบกำหนดคำตอบ ตอนที่ 2 ถามเกี่ยวกับวิธีการที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติในการเขียนภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า และตอนที่ 3 ถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติในการเขียนภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด สำหรับแบบสอบวัด

52
260
1300
25
5

13 14
25% 25%
34% 4%

ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแบ่งออกเป็น 5 ตอน ตอนที่ 1 ให้เรียงลำดับใจความสำคัญในปริบท ตอนที่ 2 ให้เรียงลำดับใจความสำคัญในประโยค ตอนที่ 3 ให้เขียนประโยคสรุปใจความสำคัญจากเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ ตอนที่ 4 ให้กรอกใบสมัคร และ ตอนที่ 5 ให้เขียนเรียงความ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและแบบสอบที่สร้างขึ้นนี้ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 6 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมในการใช้ภาษาและความถูกต้องทางด้านเนื้อหา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 100 คน นำผลที่ได้ไปหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ได้ค่าความเที่ยงกับ .88 สำหรับแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนผู้วิจัยนำส่วนที่เป็นข้อสอบแบบปรนัยมาหาค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยง ได้ค่าระดับความยากเท่ากับ .33 - .76 และได้ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .21 - .58 และค่าความเที่ยงของแบบสอบแบบปรนัย เท่ากับ .79 นำผลที่ได้จากข้อสอบแบบอัตนัย มาหาค่าความเที่ยงได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .84 แล้วนำแบบสอบถามและแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้ คัดเลือกเฉพาะแบบสอบชุดที่มีความสมบูรณ์ทั้งส่วนที่เป็นแบบสอบถามและส่วนที่เป็นแบบสอบไว้ ได้จำนวนทั้งสิ้น 700 ชุด ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรขั้นต้นของการวิจัย นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าร้อยละ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยทำการแบ่งนักศึกษาออกเป็น กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำ โดยกำหนดให้นักศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูง จำนวนร้อยละ 25 เป็นกลุ่มนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูง และกำหนดให้นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำ จำนวนร้อยละ 25 เป็นกลุ่มนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำ ได้จำนวนตัวอย่างประชากรกลุ่มละ 175 คน รวมตัวอย่างประชากรขั้นที่สองของการวิจัย 350 คน ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบกระบวนการเขียนของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำด้วยการหาค่าอัตราส่วนวิกฤติ (t-test) แล้วนำผลการวิจัยเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ในด้านสถานภาพและลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ส่วนใหญ่เรียนภาษาอังกฤษโดยเน้นหนัก

ในด้านการใช้ภาษา (ฟัง พูด อ่าน และเขียน) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนนั้น ผู้สอนใช้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าความขยันเป็นลักษณะสำคัญที่เอื้อให้การเรียนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ และนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาไม่มีลักษณะที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. ในด้านกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยเฉลี่ยนำกระบวนการเขียนทฤษฎีมาปฏิบัติปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายวิธี พบว่า

2.1 วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา นำวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาด้วยวิธีการวางแผนการเรียบเรียงมาปฏิบัติปานกลาง เกือบทุกข้อ ยกเว้นการเขียนโครงเรื่องก่อนทำการเขียน ซึ่งนำมาปฏิบัติมาก นำวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาด้วยวิธีการควบคุมการใช้ภาษามาปฏิบัติปานกลางเกือบทุกวิธี ยกเว้นการอาศัยข้อผิดพลาดในการเขียนร่างครั้งแรกเป็นบทเรียนเพื่อการแก้ไขครั้งต่อไป ซึ่งนำมาปฏิบัติน้อย ส่วนวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาด้วยวิธีการประเมินผลการเขียนนั้น นักศึกษานำมาปฏิบัติปานกลางเกือบทุกวิธี ยกเว้น การอ่านบททวนโครงเรื่องเพื่อปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเขียนที่กำหนดไว้ และการหยุดเขียนเพื่อทบทวนและปรับแก้งานเขียนทั้ง ๆ ที่ยังเขียนไม่จบตอนหรือจบเรื่อง ซึ่งนำมาปฏิบัติน้อย

2.2 วิธีการทางความรู้ความคิด นักศึกษานำวิธีดังกล่าวมาปฏิบัติปานกลาง เกือบทุกข้อ ยกเว้น การแปลโดยนึกถึงสิ่งที่จะเขียนเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งนำมาปฏิบัติมาก

2.3 วิธีการเพื่อการสื่อความหมาย นักศึกษานำวิธีดังกล่าวมาปฏิบัติปานกลาง เกือบทุกข้อ ยกเว้น การเลือกใช้คำศัพท์และกฎไวยากรณ์ที่ง่ายและสะดวกในการใช้ ซึ่งนำมาปฏิบัติมาก สำหรับการใช่วิธีการเขียนอ้อมอธิบายหลาย ๆ ประโยคเมื่อไม่ทราบคำหรือประโยคที่มีความหมายตรงตัวได้ และการทดลองสร้างคำศัพท์ขึ้นเองโดยนำเอาคำมาเรียงต่อกันเพื่อให้ได้ความหมายใกล้เคียงกับคำที่ตนไม่ทราบนั้น นักศึกษานำมาปฏิบัติน้อย

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการที่นักศึกษาใช้ เป็นแนวปฏิบัติในการเขียนภาษาอังกฤษ

นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการที่ใช้เป็นแนวปฏิบัติในการเขียนภาษาอังกฤษนอกเหนือไปจากวิธีการที่ปรากฏในแบบสอบถาม ซึ่งได้แก่ การ

เขียนทำแบบฝึกหัดการเขียนภาษาอังกฤษ (397 คน) การศึกษาวิธีเขียนประโยคและคำศัพท์จากพจนานุกรม (205 คน) การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ (101 คน) การอ่านบทความภาษาอังกฤษ (93 คน) การปรึกษาเพื่อนเพื่อหาข้อมูลในการเขียน (90 คน) การคำนึงถึงตัวผู้อ่านเพื่อความเหมาะสมในการใช้ภาษาสื่อสาร (76 คน) การเขียนโน้ตย่อหลังการอ่านเป็นภาษาอังกฤษ (49 คน) การเขียนบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ (21 คน) การเขียนบันทึกรายการสิ่งของที่จะซื้อเป็นภาษาอังกฤษ (8 คน) และการให้เพื่อนช่วยตรวจงานเขียนหลังจากตรวจด้วยตนเองแล้ว (7 คน)

4. การเปรียบเทียบกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำ พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มนำกระบวนการเขียนทุกวิธีไปปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงนำกระบวนการเขียนทุกวิธีไปปฏิบัติมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำ

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษานำกระบวนการเขียนทั้ง 3 วิธี มาปฏิบัติปานกลางนั้นมีประเด็นที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1.1 นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษานำวิธีการควบคุมและตรวจสอบใช้ภาษาด้วยวิธีการวางแผนการเรียบเรียง มาปฏิบัติปานกลาง แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาได้มีการคิดวางแผนการเรียบเรียงก่อนทำการเขียนตลอดกระบวนการ ตั้งแต่เริ่มสำรวจความคิดของตนเองว่าต้องการเขียนสิ่งใด ให้ใครอ่าน จะใช้กฎไวยากรณ์แบบใด และจะเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยวิธีใด ซึ่งแสดงว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่เขียนอันเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จในการเขียน (Janet Emig 1975: 47-70) เมื่อพิจารณาการวางแผนการเรียบเรียงโดยละเอียดพบว่า การเขียนโครงเรื่องก่อนทำการเขียน นักศึกษานำมาปฏิบัติมาก อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาเคยได้รับการฝึกฝนให้เขียนโครงเรื่องก่อนทำการเขียน หรือเคยได้รับคำแนะนำจากครูผู้สอนให้วางแผนการเขียนด้วยการร่างโครงเรื่องเพื่อให้ได้งานเขียนที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเขียนที่กำหนดไว้ และช่วยให้เขียนเสร็จ

ภายในเวลาอันรวดเร็วเพราะมีโครงเรื่องเป็นลึกลงไปก่อน (L.S.Flower and J.R. Hayes 1981: 43-44) นอกจากนี้ โรนัลด์ ที เคลลลอกก์ (Ronald T.Kellogg 1987: 269-270) ได้เสนอข้อคิดเห็นจากการศึกษาพฤติกรรมกรรมการเขียนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาว่า การวางแผนการเขียนด้วยการเขียนโครงเรื่องก่อนทำการเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถผลิตผลงานเขียนที่ดี เขียนได้ในปริมาณมาก และเขียนได้อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะเมื่อผู้เรียนเกิดติดขัดในเรื่องข้อมูลหรือความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังเขียนอยู่การกลับไปอ่านดูโครงเรื่องจะทำให้ผู้เรียนสามารถคิดเนื้อหาในการเขียนได้โดยมีโครงเรื่องเป็นตัวนำทาง อาจกล่าวได้ว่าการวางแผนการเรียบเรียงก่อนทำการเขียนมีความสำคัญและสมควรได้รับการส่งเสริมให้มีการฝึกฝนให้แก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน

จากผลการวิจัยยังพบว่า นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษานำวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาด้วยวิธีการควบคุมการใช้ภาษามาปฏิบัติปานกลาง แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาทราบว่าตนเองมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา และสามารถเรียนรู้ได้จากข้อผิดพลาดของตน ตลอดจนรู้จักควบคุมการใช้วิธีการเขียน ลีลาในการเขียน และเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้อ่าน ดังที่ แอนนิตา แอล เวนเดน (Anita L.Wenden 1985: 5-7) ได้เสนอความคิดเห็นจากการศึกษากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาที่สองว่า การที่ผู้เรียนสามารถทราบว่าตนเองมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาและสามารถเรียนรู้ได้จากข้อผิดพลาดของตน แสดงว่า ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้อันเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้ สตีเฟน ดี แครเชน (Stephen D. Krashen 1984: 41-45) ได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่า ความสามารถในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา (Error Analysis) และความสามารถในการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง (Self - Correction) เป็นวิธีการเรียนรู้แบบรู้ตัว (Conscious Learning) ซึ่งต้องอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎไวยากรณ์และข้อความที่เคยเรียนมาก่อนเพื่อเป็นประโยชน์ในกระบวนการเขียนทั้งในเรื่องของความถูกต้องและความคล่องในการใช้ภาษา ตลอดจนการควบคุมวิธีการเขียนและเนื้อหาให้สอดคล้องกับผู้อ่าน ดังนั้นการสอนกฎไวยากรณ์ที่จำเป็นต่อการเขียนในชั้นเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนมีข้อมูลทางภาษาที่เพียงพอและถูกต้องโดยสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาทางการเขียนได้ในทันทีเมื่อต้องการ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาผลจากการวิจัยในรายละเอียด พบว่า การอาศัยข้อผิดพลาดในการเขียนร่างครั้งแรกเป็นบทเรียนเพื่อแก้ไขครั้งต่อไป นักศึกษานำมาปฏิบัติน้อย ซึ่งเป็นสิ่งที่ให้เห็น

ว่านักศึกษาขาดความสามารถในการถ่ายโอนประสบการณ์จากข้อผิดพลาดในอดีตมาแก้ปัญหาที่พบใหม่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่เคยได้รับการฝึกฝนวิธีการเรียนรู้ภาษา หรือกระบวนการเขียนด้วยวิธีการถ่ายโอนมาก่อน จึงทำให้นักศึกษาให้ความสนใจควบคุมและแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเฉพาะที่โดยมิได้ เชื่อมโยงข้อผิดพลาดที่พบในครั้งแรกกับข้อผิดพลาดครั้งใหม่ ซึ่งจะมีผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดซ้ำอีกในประเด็นเดียวกันกับที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนวิธีการเรียนรู้ หรือกระบวนการเขียนด้วยวิธีการควบคุมการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษานำวิธีการประเมินผลการเขียนมาปฏิบัติปานกลาง แสดงว่า นักศึกษาได้ทราบว่ามีสิ่งที่จะเขียนไปแล้วนั้นจะมีผลเช่นไร และควรที่จะปรับปรุงวิธีการเขียนของตนเองอย่างไร ตลอดจนสามารถค้นหาเทคนิควิธีการเขียนที่ดีสำหรับการเขียนครั้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ อาร์ บีช (R. Beach 1979: 111-119) ที่ว่า การที่ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเขียนของตนเองได้จากการอ่านบททวนข้อความที่เขียนไปแล้ว เป็นกระบวนการเขียนที่มีประสิทธิภาพประการหนึ่งซึ่งช่วยให้ผู้เขียนสามารถรักษาจุดมุ่งหมายในการเขียนไว้ได้โดยไม่ออกนอกเรื่อง และช่วยให้ผู้เขียนทราบถึงข้อบกพร่องในการเขียนของตน แสดงว่า ผู้เขียนมีความรับผิดชอบต่องานเขียนของตน โดยมีความใส่ใจต่อสิ่งที่เขียนไปแล้วว่ามีความเหมาะสมถูกต้องเพียงใด และมีความพยายามที่จะปรับปรุงแก้ไขงานเขียนให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นอันเป็นผลทำให้ผู้เขียนประสบความสำเร็จในการเขียนในที่สุด เมื่อพิจารณาผลจากการวิจัยในรายละเอียด พบว่า การอ่านบททวนโครงเรื่องเพื่อปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเขียนที่กำหนดไว้ นักศึกษานำมาปฏิบัติน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของการอ่านบททวนโครงเรื่อง และไม่เคยได้รับคำแนะนำจากครูผู้สอนว่าการหยุดเขียนเพื่ออ่านบททวนโครงเรื่องนั้นมีความจำเป็น เพราะขณะนั้นผู้เขียนจะสามารถคิดวางแผนเรียบเรียงงานเขียนตั้งแต่ระดับคำ วลี ประโยค และความหมาย ตลอดจนสามารถพิจารณาความเหมาะสมในการใช้ภาษา และจุดมุ่งหมายในการเขียนที่กำหนดไว้ ดังนั้นการปรับปรุงโครงเรื่องให้มีความสมบูรณ์ทั้งในเรื่องการใช้ภาษา และเนื้อหาจึงมีความหมายต่อผู้เขียน เพราะว่าการเขียนจะได้ไม่ต้องเสียเวลามากนักในการทบทวนและแก้ไขงานเขียนในขั้นต่อ ๆ ไป (L.S. Flower and J.R. Hayes 1981 a: 229-243) นอกจากนี้ การหยุดเขียนเพื่ออ่านบททวนและปรับแก้งานที่เขียนไปแล้วทั้ง ๆ ที่ยัง

เขียนไม่จบตอนหรือจบเรื่อง นักศึกษานำมาปฏิบัติน้อย อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความวิตกกังวล โดยเกรงว่าเมื่อตนให้ความสนใจกับเรื่องการทบทวนแก้ไขงานเขียนในขณะที่ยังเขียนไม่จบตอนหรือจบเรื่องอาจมีผลทำให้ความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังเขียนอยู่นั้นหยุดชะงักไป ทั้งนี้ เพราะการคิดถึงรูปแบบหรือความถูกต้องของกฎไวยากรณ์และเนื้อหาในเวลาเดียวกันนั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก อย่างไรก็ตามการหยุดเขียนเพื่ออ่านทบทวนและปรับปรุงเกี่ยวกับเนื้อหาในเรื่อง การอ่านทบทวนเพื่อประเมินความเหมาะสมในการใช้ลีลาในการเขียน ตลอดจนการอ่านทบทวนเพื่อประเมินวิธีการเขียนที่กำลังใช้อยู่ขณะนั้นแม้ว่ายังเขียนไม่จบตอนหรือจบเรื่อง เป็นกระบวนการเขียนที่เอื้อประโยชน์ต่อประสิทธิภาพในการเขียน จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะได้มีการแนะนำหรือฝึกฝนให้ผู้เรียนได้รู้จักนำวิธีการต่าง ๆ ในการประเมินผลการเขียนไปใช้

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษานำวิธีการทางความรู้ความคิดมาปฏิบัติปานกลาง แสดงให้เห็นว่า นักศึกษารู้จักนำวิธีการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเองโดยตรง และข้อมูลทางภาษามาใช้เป็นประโยชน์ในการเขียน โดยมุ่งความสนใจไปยังรายละเอียดของข้อมูลที่ได้รับและรวบรวมรายละเอียดต่าง ๆ มาตั้งเป็นกฎเกณฑ์ หรือสรุปผลให้ครอบคลุมข้อมูลเหล่านั้นด้วยวิธีการเปรียบเทียบกับภาษาอื่นที่เคยเรียนรู้มาก่อน ทั้งนี้วิธีการดังกล่าวเป็นวิธีการเรียนรู้โดยอาศัยกระบวนการทางความคิดซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำข้อมูล หรือวิธีการต่าง ๆ และนำออกมาใช้แก้ปัญหาในการเขียนได้โดยอัตโนมัติ (C.E. Weinstein and R.E. Mayer 1986: 315-327) ดังนั้น วิธีการเขียนด้วยวิธีการทางความรู้ความคิดจึงเป็นวิธีการเรียนรู้แบบรู้ตัว โดยที่ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาวิธีการเขียนของตนได้จากคำแนะนำของครูผู้สอน และจากการฝึกฝนในชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจี ฮิลลอคส์ (G. Hillocks 1987: 71-82) ที่ว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนาประสิทธิภาพในการเขียนเรื่องความของตนได้จากการสอนและฝึกฝนกลวิธีในการเขียน (Writing Strategies) ในชั้นเรียน เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในรายละเอียด พบว่า การนึกถึงสิ่งที่จะเขียนเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นประโยคภาษาอังกฤษ นักศึกษานำมาปฏิบัติมาก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยผู้เรียนจะอาศัยภาษาแม่เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิดและประสบการณ์สู่ภาษาที่สอง ทั้งนี้วิธีการดังกล่าวอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากความแตกต่างกันในเรื่องของกฎไวยากรณ์ทางภาษาของทั้งสองภาษา ดังที่ ดี เอช บราวน์ (D.H. Brown 1980: 83) ได้

กล่าวสรุปไว้ว่า วิธีการแปลเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการเรียนภาษา เพราะว่าผู้เรียนอาจใช้ความรู้ในภาษาแม่ไปแทรกแซงสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ แล้วถ่ายทอดภาษาที่ส่งออกมาอย่างผิด ๆ อย่างไรก็ตามวิธีการเขียนด้วยวิธีการทางความรู้ความคิดก็มีประโยชน์ต่อการเขียนและสมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการส่งเสริมให้มีการฝึกฝนวิธีการทางความรู้ความคิดเพื่อเพิ่มคุณภาพในการเขียนของผู้เรียน

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษานำวิธีการเพื่อการสื่อความหมายมาปฏิบัติปานกลาง แสดงให้เห็นว่า นักศึกษา นำวิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวมาใช้เพื่อช่วยแก้ปัญหาในการใช้ภาษาของผู้เรียนในกรณีที่ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ และความหมายคำศัพท์ไม่เพียงพอ (Claus Faerch and Gabriele Kasper 1984: 34-45) อันจะทำให้งานเขียนมีความต่อเนื่อง แต่นักศึกษาไม่คุ้นเคยกับวิธีการต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายมากนักอาจเป็นเพราะว่าครูผู้สอนยังมิได้นำเอาทฤษฎีในการสื่อสารมาสอนให้แก่ผู้เรียนอย่างแพร่หลาย ตลอดจนครูผู้สอนเองอาจยังไม่คุ้นเคยกับการใช้กลวิธีในการสื่อสาร เช่น การเขียนหรือพูดอ้อมอธิบายหลาย ๆ ประโยคโดยใช้คำง่าย เมื่อไม่สามารถคิดคำหรือประโยคที่มีความหมายตรงตัวได้ การทดลองสร้างคำศัพท์ขึ้นเองโดยนำเอาคำมาเรียงต่อกันเพื่อให้ได้ความหมายใกล้เคียงกับคำที่ไม่ทราบ และการเลือกใช้คำหรือข้อความอื่นแทนสิ่งที่ตนไม่ทราบ เป็นต้น นอกจากนี้สิ่งที่เห็นได้ชัดจากผลการวิจัยก็คือ การเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ง่ายและสะดวกในการใช้ นักศึกษานำมาปฏิบัติมาก แสดงว่านักศึกษารู้จักเลี่ยงข้อผิดพลาดในการเขียนที่อาจเกิดขึ้นได้เมื่อใช้คำยากหรือไวยากรณ์ที่สลับซับซ้อน และทำให้สามารถเขียนสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้โดยง่าย ดังนั้นการฝึกกลวิธีเพื่อการสื่อสารจึงมีความจำเป็นต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง

2. จากการศึกษาความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการที่นักศึกษาใช้เป็นแนวปฏิบัติในการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการที่ใช้เป็นแนวปฏิบัติในการเขียนภาษาอังกฤษว่านักศึกษาค้นคว้าวิธีการเขียนหรือกระบวนการเขียนเหล่านี้จากการเรียนรู้ด้วยตนเองทั้งภายในชั้นเรียนและภายนอกชั้นเรียน ดังจะเห็นได้จาก นักศึกษามีการฝึกฝนทักษะการเขียนโดยการขียนทำแบบฝึกหัดมากที่สุด รองลงมาคือ การศึกษาวิธีเขียนประโยคและคำศัพท์จากพจนานุกรม การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ การอ่านบทความภาษาอังกฤษ และการปรึกษาเพื่อนเพื่อหาข้อมูลในการเขียน ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ

ผลการวิจัยของ เอ ดี โคเฮน (A.D. Cohen 1984: 101-11) ที่ทำการศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนใช้ พบว่า ผู้เรียนบางคนสามารถเรียนภาษาได้ดีกว่าคนอื่น ๆ เนื่องจากสามารถเลือกใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมมาพัฒนาการเรียนรู้อย่างตน และผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจได้ดีที่สุดว่าตนควรจะเรียนอย่างไรจึงจะเกิดสัมฤทธิ์ผลมากที่สุดเมื่ออยู่ในชั้นเรียนหรือในสถานการณ์ที่ใช้ภาษาจริงนอกชั้นเรียน จะเห็นได้ว่าวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนรู้จักใช้วิธีการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนจะรู้จักเก็บรักษาข้อมูลเนื้อหาสาระที่กำลังเรียนรู้และนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนสามารถวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ภาษาของตน และแก้ปัญหาได้เมื่อเวลาไม่มีครูคอยให้คำอธิบาย (Carol Hosenfeld 1979: 117) อย่างไรก็ตาม ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น การศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนทำให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ แอนโทนี ปาปาเลีย (Anthony Papalia 1978: 318) ที่พบว่า ผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาหากได้รับคำแนะนำจากครูให้รู้จักใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมก็จะสามารถพัฒนาการเรียนรู้อาษาของตนได้ และครูผู้สอนควรส่งเสริมการใช้วิธีการเรียนรู้เพื่อช่วยนักเรียนในการเรียนรู้อาษา และจากผลการวิจัยของ เอส เกรแฮม และคณะ (S.Graham et al. 1987: 1-11) ที่ทำการศึกษาผลของการฝึกกลวิธีการเขียนเรียงความ (Composition Strategies) ที่มีต่อพัฒนาการในการเขียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง พบว่า การฝึกกลวิธีการเขียนเรียงความทำให้นักเรียนที่มีความสามารถทางทักษะการเขียนในระดับต่ำสามารถพัฒนาคุณภาพงานเขียนของตนเองได้ จึงอาจกล่าวได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาและกลวิธีการเขียนเรียงความเป็นสิ่งที่สามารถสอนและฝึกฝนได้ ถ้าผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอจนสามารถเรียนรู้วิธีการเหล่านั้น แล้วนำไปปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนและพัฒนาการเรียนรู้อาษาของตนเองได้ในที่สุด ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงควรได้รับการส่งเสริมและฝึกฝนการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษา และกลวิธีในการเขียนเรียงความเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนตลอดจนพัฒนาการเรียนรู้อาษาของตนเองต่อไป

3. จากการเปรียบเทียบกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำในสถาบันอุดมศึกษา มีประเด็นที่น่าสนใจมาอภิปรายได้ดังนี้

3.1 จากการเปรียบเทียบวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาของ นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำ พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ใช้วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาด้วยวิธีการวางแผนการเรียบเรียงแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ เอส วิทท์ (S. Witte 1985: 260) ที่ว่าผู้เขียนที่มีประสบการณ์และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงมีพฤติกรรมในการวางแผน การเขียนแตกต่างจากผู้เขียนที่ไม่มีประสบการณ์และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำ โดยพบว่า พฤติกรรมในการวางแผนการเขียนของผู้เขียนเป็นเครื่องบ่งชี้ความสำเร็จในการเขียน เพราะว่าการวางแผนการเขียนเป็นกระบวนการที่ลับซับซ้อนซึ่งประกอบด้วย การกำหนดจุดมุ่งหมาย ในการเขียน การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสำรวจความคิดของตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน การควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษา และการทบทวนแก้ไข การที่ผู้เขียนประสบความสำเร็จ ในการเขียนเป็นเพราะผู้เขียนรู้จักกำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียนไว้อย่างชัดเจนว่าจะเขียนสิ่ง ใด ให้ใครอ่าน จะใช้กฎไวยากรณ์แบบใด และจะเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยวิธีใด ขณะที่ผู้เขียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำจะมีการวางแผนการเขียนน้อย และแผนการเขียน ไม่มีความชัดเจน นอกจากนี้ ผู้เขียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงจะมีแผนการเขียนที่มีลักษณะ ยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนได้ตลอดเวลาเมื่อมีความคิดหรือข้อมูลใหม่ (V.Zamel 1983: 165-187) จึงทำให้สามารถผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพดี มีข้อมูลที่ทันสมัย และได้เนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเขียนแต่ผู้เขียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำเป็นผู้ที่มีแผนการเขียนที่ ไม่มีความยืดหยุ่น กล่าวคือ เป็นผู้ยึดติดอยู่กับหัวข้อที่เขียน (Tied to the Topic) และแผน การเขียนที่วางไว้ในครั้งแรก โดยไม่พยายามดัดแปลงหรือปรับปรุงแผนการเขียนให้มีเนื้อหา สาระที่น่าสนใจและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเขียน (L.S.Flower and J.R.Hayes 1980: 27) อาจกล่าวได้ว่า การที่ผู้เขียนรู้จักหาแนวทางที่จะประสบความสำเร็จในการ เขียนได้นั้นเป็นเพราะผู้เขียนมีวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ดี คือ รู้จักวางแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสม กับตนเองและเหมาะสมกับสถานการณ์ทางภาษาที่กำหนดให้ (Anna Uhl Chamot and L. Küpper 1989: 13-24) นอกจากนี้การวางแผนการเขียนตลอดกระบวนการตั้งแต่ระดับคำ วลี ประโยค และความหมาย การเลือกใช้วิธีการเขียนที่เหมาะสมกับตนเองและการเขียน โครงเรื่องก่อนทำการเขียน ก็เป็นกระบวนการเขียนที่ดีในการวางแผนการเขียน เพื่อให้ผู้เรียน สามารถผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพดีทั้งทางด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา

จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาด้วยวิธีการควบคุมการใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ เจ นิสเบ็ต และ เจ ชัคสมิท (J.Nisbet and J.Shucksmith 1986: 7) ที่ทำการศึกษาวีธีการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาสูงและต่ำ โดยพบว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกัน โดยผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาสูงมีวิธีการควบคุมการใช้ภาษา (Monitoring) ที่เหมาะสม กล่าวคือ จะสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาได้ด้วยตนเองและรู้จักประเมินว่าวิธีการเรียนรู้ที่กำลังใช้อยู่มีประสิทธิภาพดีเพียงใด อันเป็นหนทางไปสู่ความสำเร็จในการใช้ภาษา ทั้งนี้เพราะการที่ผู้เรียนสามารถควบคุมการใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง แสดงว่า ผู้เรียนยังคงสามารถรักษาจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ภาษาของตนไว้ได้ ขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาต่ำไม่สามารถใช้วิธีการควบคุมการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ดังที่ โจน รูบิน (Joan Rubin 1981 : 117-131) ได้ให้ทัศนะเพิ่มเติมว่า การควบคุมการใช้ภาษาเป็นกระบวนการที่อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้เรียนและมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยตรง จึงอาจกล่าวได้ว่า วิธีการควบคุมการใช้ภาษาเป็นเครื่องบ่งชี้ความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียนประการหนึ่ง เมื่อศึกษาผลการวิจัยของ เอลเลน เบียลีสตอก และมาเรีย โฟรลิช (Ellen Bialystok and Maria Frolich 1978: 327-335) เกี่ยวกับตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง พบว่า วิธีการควบคุมการใช้ภาษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาและเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษา เนื่องจากวิธีการควบคุมการใช้ภาษาเป็นวิธีการเรียนรู้อย่างหนึ่งจึงมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน สำหรับทักษะการเขียนนั้น ซี ไดอัท (C.Daiute 1985: 115) ได้สรุปว่า ความสามารถในการควบคุมการใช้ภาษาด้วยตนเองของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบหลักในการพัฒนาความสามารถทางการเรียน นอกจากนี้จากการวิจัยของ เบรน ดี โมนาฮัน (Brain D.Monahan 1984: 288-304) ที่พบว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงมีวิธีการควบคุมการใช้ภาษาที่มีประสิทธิภาพ เช่น รู้จักปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาด้วยตนเอง และสามารถเรียนรู้ได้จากข้อผิดพลาดนั้น โดยผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงจะอาศัยข้อผิดพลาดในการเขียนครั้งแรก เป็นบทเรียนในการแก้ไขครั้งต่อไป ทั้งนี้ผู้เรียนจะถ่ายโอนประสบการณ์จากข้อผิดพลาดในอดีตมาแก้ปัญหาที่พบใหม่ แต่ผู้เรียนที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำจะให้ความสนใจแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเฉพาะที่โดยมิได้คิดหาความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างข้อผิดพลาดครั้งก่อนกับครั้งใหม่ ซึ่งมีผลทำให้เขียนผิดในประเด็นทางภาษาเดียวกันกับที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาด้วยวิธีการประเมินผลการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ เบรน ดี โมนาฮัน (Brain D. Monahan 1984: 288-304) ที่ว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงมีการประเมินผลการเขียนของตนเองด้วยวิธีการทบทวนแก้ไข (Revision) ในทุกขั้นตอนของการเขียนโดยเริ่มตั้งแต่ ช่วงวางแผนการเขียน ระหว่างการเขียนร่างครั้งที่หนึ่ง หลังการเขียนร่างครั้งที่หนึ่ง ระหว่างการเขียนร่างครั้งที่สอง และหลังการเขียนร่างครั้งที่สอง การที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเขียนเพราะว่ารู้จักให้ความสนใจต่อคุณภาพงานเขียน รู้จักรักษาจุดมุ่งหมายในการเขียนของตนเองโดยไม่ออกนอกเรื่อง รู้จักรับผิดชอบต่องานเขียนว่ามีความถูกต้องและเหมาะสมเพียงใดทั้งทางด้านภาษาและเนื้อหา และรู้จักค้นหาวลีเขียนที่ดีสำหรับการเขียนครั้งต่อไป ตลอดจนมีวิธีการทบทวนแก้ไขที่มีลักษณะเป็นกระบวนการย้อนกลับ (N. Sommers 1981: 79) ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำจะใช้วิธีการทบทวนแก้ไขงานเขียนในปริมาณที่น้อยกว่าและจะทบทวนแก้ไขในประเด็นที่เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ก่อนถึงเวลาอันควร กล่าวคือ จะทบทวนแก้ไขในประเด็นดังกล่าวตั้งแต่ยังเขียนไม่จบตอนหรือจบเรื่อง (V. Zamel 1983: 178) และใช้เวลาส่วนใหญ่แก้ไขในประเด็นย่อย ๆ เช่น การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (S. Perl 1979: 324) นอกจากนี้ เมื่อศึกษาการวิจัยของ แอล เอส ฟลาวเวอร์ และ เจ อาร์ เฮย์ส (L. S. Flower and J. R. Hayes: 1980: 21-32) เกี่ยวกับปัญหาทางวากยสัมพันธ์ของผู้เรียน พบว่า ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำและเป็นผู้เขียนที่ไม่มีประสบการณ์ คือ การขาดความใส่ใจต่อผู้อ่านหรือผู้รับฟังความคิดเห็นในการเขียน (Audience) ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนไม่สามารถผลิตงานเขียนที่สอดคล้องกับความสนใจของผู้อ่านและขาดคุณสมบัติในการสื่อความหมายที่ดี ดังนั้นการรู้จักพิจารณาว่างานเขียนที่เขียนไปแล้วนั้นมีความเหมาะสมกับผู้อ่านหรือไม่ทั้งในเรื่องเนื้อหา การใช้ภาษา และลีลาในการเขียนจึงเป็นวิธีการประเมินผลการเขียนที่ดีและเอื้อประโยชน์ต่อการสื่อสารเพื่อให้อสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเขียนของผู้เรียน

3.2 จากการเปรียบเทียบวิธีการทางความรู้ความคิดของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำ พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการทางความรู้ความคิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษามักจะเป็นผู้ที่รู้จักนำวิธีการต่าง ๆ มาใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่ออัตราและระดับในการเรียนรู้ภาษาของตน โดยอาศัยกระบวนการทางความรู้ความคิดซึ่งประกอบด้วยทักษะในเรื่องเชื่อมโยงความรู้ความทรงจำ ความรู้ทางสังคม การตีความหมาย การวิเคราะห์ การจัดจำพวก และการสรุปรวบยอด เป็นต้น (Wong Fillmore 1985: 37) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ แอนนา อูล ซาโมท์ และคณะ (Anna Uhl Chamot et al. อ้างถึงใน J. Michael O'Malley and A.U. Chamot 1990: 133-143) ที่ทำการศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาสูงจะใช้วิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย และบ่อยครั้งอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ทางภาษาที่กำหนดให้ เพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ เมื่อทำการศึกษาวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้ในทักษะการเขียน จะเห็นว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาสูงนำวิธีการต่าง ๆ ทางความรู้ความคิดมาแก้ปัญหาในการใช้ภาษาของตนเมื่อทำการเขียน โดยพยายามรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากประสบการณ์ส่วนตัว จากความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน และจากสิ่งแวดล้อมเพื่อนำมาเรียบเรียงประกอบกันขึ้นเป็นงานเขียนที่มีเนื้อหาน่าสนใจ ในขณะที่ผู้เรียนใช้แหล่งข้อมูลต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อการเขียน อาทิเช่น หนังสือ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และเพื่อน ตลอดจนพยายามสร้างประโยคโดยอาศัยกฎเกณฑ์ที่สรุปขึ้นเองจากสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาสูงประสบความสำเร็จในการเขียนเนื่องจากรู้จักทบทวนความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ การใช้ตัวเชื่อม และวิธีการเขียนแบบต่าง ๆ ก่อนทำการเขียน ทำให้ผู้เรียนมีการสังเคราะห์ข้อมูลทางภาษาอย่างเป็นระบบและสามารถดึงออกมาใช้ได้โดยอัตโนมัติ เมื่อเกิดปัญหาในการใช้ภาษา (M. Rabinowitz and M.T. Chi 1987: 83-102) และผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงจะเขียนเรียงความโดยใช้ภาษาอังกฤษโดยตรง ในขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาต่ำมักจะใช้วิธีการแปล (Anthony Papalia 1978: 318) โดยอาศัยภาษาแม่เป็นสื่อ

ความคิดแล้วสร้างผลงาน เขียนเป็นภาษาอังกฤษ อันเป็นผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา อยู่เสมอ

3.3 จากการเปรียบเทียบวิธีการเพื่อการสื่อความหมายของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำ พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการเพื่อการสื่อความหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายสูง จึงทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ ซึ่ง อี ทาโรน (E. Tarone 1981: 285-295) ได้อธิบายถึงแรงจูงใจในการสื่อความหมายว่า เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังนั้นผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสูงจึงเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจสูงที่จะพยายามหาวิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับตนเองมาใช้ในการสื่อสาร ตัวอย่างเช่น เมื่อไม่สามารถนึกหาคำศัพท์ที่มีความหมายตรงตัว หรือกฎไวยากรณ์ที่ตนรู้จัก ผู้เรียนก็จะใช้วิธีการกล่าวอ้อมหรือเขียนอธิบายหลาย ๆ ประโยค เพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ต้องการจะแสดงออก ตลอดจนทดลองสร้างคำศัพท์ใหม่ขึ้นเอง โดยนำเอาคำที่ตนรู้จักมาเรียงต่อกัน เพื่อให้ได้ความหมายใกล้เคียงกับคำที่ตนไม่ทราบทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างคำและประโยคที่มีความหลากหลายยิ่งขึ้นโดยสามารถสื่อความหมายได้ในขณะเดียวกัน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสูงเป็นผู้ที่กล้าลองผิดลองถูกในการใช้ภาษา (M. Saviile-Troike 1984: 199-219) แต่ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่ำเป็นผู้ที่ไม่มีความอดทนต่อความยากลำบากในการสื่อสารและมักไม่พยายามที่จะหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อสารมีความต่อเนื่อง จึงทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาเท่าที่ควร (John H. Schumann 1975: 209) ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสูงจะพยายามเลือกใช้คำศัพท์และกฎไวยากรณ์ที่ไม่มีความสลับซับซ้อนเพื่อหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาที่อาจเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ผู้เรียนพยายามใช้คำศัพท์ที่ยากและกฎไวยากรณ์ที่ไม่คุ้นเคย เนื่องจากผู้เรียนรู้จักใช้วิธีการแก้ปัญหาเชิงจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistic Solution) อย่างเป็นระบบเพื่อให้บรรลุจุดหมายในการสื่อสารตามต้องการ (Claus Faerch and Gabriele Kasper 1984: 45-63) นอกจากนี้ ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงจะรู้จักเลือกใช้คำประโยค หรือวิธีการเรียนรู้ ที่แตกต่างไปจากเดิม เมื่อพบว่าสิ่งเหล่านั้นไม่สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง (G. Ellis and B. Sinclair 1989: 126-242) ในขณะที่ผู้เรียนที่มีผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่ำจะไม่ให้ความสนใจเลือกหาคำ ประโยค หรือวิธีการเรียนรู้ใหม่ ๆ แทนที่คำ ประโยค หรือวิธีการแบบเดิมเพื่อให้การสื่อสารมีความต่อเนื่องและเหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

สำหรับผู้บริหาร

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงและต่ำนำกระบวนการเขียนทุกวิธีไปใช้แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงนำวิธีการดังกล่าวไปใช้มากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำ ผู้บริหารในสถาบันอุดมศึกษาจึงควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้สอนได้มีโอกาสเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนกระบวนการเขียน ทั้งภายในสถาบันและภายนอกสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นต้นสังกัด เพื่อนำมาพัฒนากระบวนการเขียนของผู้เรียน
2. ในการจัดทำหลักสูตร และแบบเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ควรมีการเตรียมเนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของผู้เรียน โดยเน้นถึงการฝึกอบรมการใช้กระบวนการเขียนที่มีประสิทธิภาพ

สำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

1. ผู้สอนควรสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน โดยเลือกเนื้อหาให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน และเป็นเนื้อหาที่มีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน
2. ผู้สอนควรลดบทบาทของตนเองลง ขณะเดียวกันควรจัดโอกาสและเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกวิธี การต่าง ๆ ที่ใช้ในการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางการเขียนด้วยตนเอง
3. ผู้สอนควรศึกษากระบวนการเขียนของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเขียน และนำเอาวิธีการเหล่านั้นมาถ่ายทอดให้ผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเขียน เพื่อที่ว่าผู้เรียนจะได้ทดลองนำวิธีการดังกล่าวไปใช้เพื่อพัฒนากระบวนการเขียนของตนได้

สำหรับการวิจัย

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้านการที่เกี่ยวกับทักษะแต่ละทักษะ โดยเฉพาะ ตัวอย่างเช่น การศึกษาวิธีการเรียนรู้ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน
2. การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษากระบวนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ดังนั้นหากมีการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาระบบการเขียนภาษาไทยว่ามีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างจากกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษ
3. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการฝึกฝนกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเขียน
4. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนหรือผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ได้รับการฝึกฝนกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษและกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกฝนกระบวนการเขียนภาษาอังกฤษ